

Kálmán Mária

VIHARLÁMPA
VÁLOGATOTT VERSEK

A válogatás és a szerkesztés Bárdosi Mária munkája

2009

TARTALOM

**ÖRÖKSÉG
PATAKI NOVEMBER
VILLON VALLOMÁSA
VIGASZTALÓ SZERELEM
OMEGA ÉS ALFA
AZ APOSTATA IMÁJA
MARGITSZIGETEN
DUM, SPIRO, SPERO
KEVORKIAN ÜGYÉSZÉHEZ
KEVORKIAN BÍRÁJÁHOZ
EVOLÚCIÓ
KÉRDÉS
ARS POETICA HELYETT
APA
PERMANENS FORRADALOM
IHLET
PARADOXIÁBAN
MANDRILL-LEGENDA
EMBERI HANG
ADY KÉPE ELŐTT
ISTEN ÉLTESSEN!
BÁBEL TORNYA
PANDORA
IN MEMORIAM ZRÍNYI MIKLÓS
À LA VIRGINIA WOOLF
ECCE HOMO
A FÁJDALOMHOZ
ŐSZINTE LEVÉL
MEDITÁCIÓ
SZERENÁD
VAKOK
45 ÉVES ÉRETTSÉGI TALÁLKOZÓ
A TEKNŐSBÉKA
BAGOLY BALLADA
SAHRIÁR
TUDATKÜSZÖB
NAPSUGARAK
A TISZÁNÁL
HERÜKTIHOR
ARMAGEDDON**

ÖRÖKSÉG

Valaki lettem mikor megszülettem
Szervezett hús
Csecsszopó tudat
Balkáni hobó-lány
Apám öreg volt
Fiatal az anyám.
Ökörnyál pókháló szeder
Kölyökcsikó fiókrigó
Szótárt adott a csillagokhoz
Apámhoz soha
Mit ér az ember, ha nő
Töprengett felőlem ő.
Van hét hatalmas
Buta óriás
A hétköznapiak
Apám cigány volt
A vén cigány volt
S bölcsen feledte a vasárnapot
Lótusz bimbózott
Az aszfalt fölött
Ahová lépett a szeretőm
Feje körül méh zümmögött
És skarabeusz
Párazott a ház előtt –
Megtiltotta az örömet
Mert drága a nyár
Olcsó a szerelem
S fejest ugrott az antianyagba
Kegyetlen műszó de mai
Többet mond mint a szürke néhai
Anyám háta ívbe fordult
S hátán titkokat cipel
Van egy receptem gyermekem
Végy sok érzést
És süsd meg holdas éjen
A haja ében legyen
Értem – mondtam – értem.
Valaki lettem mikor megszülettem
Kaptam hét hétköznapiat
Tiltott örömet ében éjen
Csillagfényektől meghalok éhen
Minden tavasszal
Ha nyílnak a lótzok.

PATAKI NOVEMBER

Folyópart, tarka cigánysorral,
Metszett pohár tokaji borral,
Szelíddé puhult téli gondok –
Veszélyes víz, hideg a Bodrog...
Sárga levelek, fehér libák
Úsznak a vár falához át,
Mohalepte öreg uszályhajó,
Rajta purdó – mesebeli manó.
Moccan a kesztyű, amint letetted,
Ezt a sálát mindig szeretted...
Ne igyál sokat... Kopog a csömör.
Gyere, menjünk... Kint hideg tündököl.
Szemedbe hideg gyűlölet lobban:
„Sosem élhetünk ennél jobban?”
Utcasor, neonfény, emberi szóval
Felidézted, bolond bordal...

VILLON VALLOMÁSA

Céda volt, de én imádtam.
Tudom, ő volt a mindenem.
Sihederként már őt vágytam,
És amikor rátaláltam,
Nem hitte el szemem.
Egyenként lehoztam volna
Az ég minden csillagát,
S követem, ha kérte volna –
Égbe föl, s a poklon át.
Lába elé raktam volna
A föld minden aranyát,
S követem, ha kérte volna –!
Égbe föl, s a poklon át...
Megénekeltem. Csodálta
Dalaimban fél világ...
S követem: ha kérte volna...
Égbe föl, s poklon át!
De ellökött. Én felálltam.
Ő nevetett, nevetett...
Ekkor már csak tudni vágytam:
Miért is nem szeretett?
Mikor megkérdeztem tőle,
Lefogta mindkét kezemet,
És a szemem közé köpte:
„Unom, Villon, az eszedet!”

VIGASZTALÓ SZERELEM

Bacchus csúf és konok isten,
Égi bolond semmi más.
Zeus borból teremtette,
Csupa trágár dal a lelke,
És a szíve kacagás.
Ő az állatok királya,
Két esetlen lópatája
Koppan – toppan, vándorol
Bacchus, az isteni bor.
Történt, hogy a vidám isten
Ariadnét megszerette,
Olyan bús és árva volt,
Mert Theseus partra tette...
Megérezte a leány,
Sohasem lesz már vidám.
Hiába sípolt a nagy Pán,
S fickándoztak a halak,
Hiába hullt virágeseő
Bacchus vörös bundájából,
Pálma kókadt, és a partot
Perzselte az istenmámor:
Mégsem fakadt nevetés
Az életét megunt leányból.
Bacchust megszánta az apja.
Ariadnét megragadva
Küldené az alvilágba,
Ámde Bacchus így beszél:
„Nevem Pán, szolgám a szél,
Nincs lakhelyem köztetek,
Sem az égben, sem a mélyben,
Csavargok a mindenségben,
Lángot gyújtva, mámort nyújtva,
Köztetek égi nevem
Vigasztaló szerelem:
Ez a szerelem ma kér.
Add a lánynak sorsomat,
Örök isten-voltomat!”
Szép isten lett Ariadné,
Csillagtestű, légies.
Feltűnik ragyogó képe,
Amikor leszáll az est.
Ilyenkor a mámoristen
Legendás sípjába fújva
Muzsikál a csillagoknak,
Mókázik újra meg újra.
Koppan-toppan lópatája,
Hegyes szarvát égrehányja:
Nézi az isteni nőt.

Csupa trágár dal a lelke,
Talán ezért nem szerette
Ariadné soha őt.

OMEGA ÉS ALFA

Orpheus – Euridyke halálféltő álma
Ámor – Psyche olymposi mámorviszálya
Don Quiotte és Panza igazságvágya
A féltékenység paródiája.
Az Orlandók háromszázéves álma
A Mandarin pusztíthatatlan vágya
Kékszakállú herceg vára
A féltékenység balladája.
Pao-Jü vörös szobai álma
Salome Jánosért folytatott csábtánca
Tristan gyilkos és öngyilkos Isoldája
A féltékenység elégiája.
Ahogy mindezt bemocskolja a világ szája:
Az a féltékenység tragédiája.

AZ APOSTATA IMÁJA

Hallgatom a percek csobogását
Folyó órák halk hullámain
Leveled várom
Három meddő órán
Remény csillan: ma megérkezik
Napmúlások kiszikkadt medrében
A boldog hét üres délibáb
Nem írsz egy évig
Álmok tengerében
Döglött vágyak suhannak tovább.
Amíg élek, nem mérem időmet
Hullajtom rád olvasatlanul
A tengerfenék
Mélyén tüzek nőnek
S várnak, mint én, mozdulatlanul.

MARGITSZIGETEN

Messzi múltból rezzenő kép:
Napsütötte kicsi tó,
Derűs égbolt, felhőtlen-kék,
Táj, hová nem kell a szó...
Miniatűr vízesésnek
Tövén rótszínű halak,
Tavirózsák, harmatszépek,
Csalogató bronzalak,
Szelíd fűzfák zöldje halvány –
„Nézd, a béka türkiszöld!
Ott ül, ott, a rózsza alján,
Ahol lélegzik a föld...!”
Nézem. – Ugyanaz a műtó,
Amit láttam máskor is.
Akkor úgy tűnt, mindez hűhó,
A piros hal ronda giccs.
Most rötté nőtt karcsú testük,
És a varangy türkiszöld!
Hogy szépséget lássak bennük,
Az kellett, hogy velem jöjj...

DUM, SPIRO, SPERO

Szeretnék egy villát a Rózsadombon,
Ahol ketten élünk: te meg én,
Ahol nem lenne ruhagondom,
S mindig lenne friss feketénk.
De mit ér Miskolcra Pestre menni,
Vagy New Yorkból Rióba le,
Mikor halálközelen lebeg a semmi,
S oly drága egy csésze fekete?

KEVORKIAN ÜGYÉSZÉHEZ

Ha majd kihull minden hajad
Ha majd minden perced fáj
Ha összepisiled magad
Ha keményre dagadt a máj
Ha a tested már csak csontbőr
Ha nem látsz napot csak homályt
Ha sérveiden mélyeidből
Rothadt salak gőze száll
Ha majd zokogva kérsz morfint
Ha hiányzik lábad vagy karod

Ha téli éjszakákon ülsz kint
És mínusz húsz a kispadod
Ha görcseidtől megáll az ész
Akkor ítélkezz főügyész.

KEVORKIAN BÍRÁJÁHOZ

Ha majd sorvad minden izmod
Ha csak hebegsz beszéd helyett
Ha majd az AIDS összeaszott
Ha kergébb vagy mint tehened
Ha szemed Alzheimeres néma tó
Ha daganatsebészre vársz
Ha éhbeledet marja só
S már csak a halálra vágysz
Ha sírva ébredsz és remegsz
Ha összeszűkül minden ér
Ha minden lépéstől sziszegsz
És ereidben genny a vér
 És úz oda, hol mély a tó
Akkor ítélkezz főbíró.

EVOLÚCIÓ

Atombomba. Hidrogénbomba.
Neutronbomba. Etnobomba.
Négyszáznegyven háborúnak
 Gyilkosai élnek vígan
 De jaj a jószívű orvosnak
 Bírák előtt Kevorkian
Ki szerint a jó halál minden ember joga
 Üdvözlégy végre eutanázia.
Ha az ember nem dupla nulla
Végső percét maga szabja meg
 Üdvöзли a Jóhalál kapszula
 És érte az Újtoronyba megy
Oda út csak befelé van, vissza soha
Ez a halál az élet szimbóluma.

KÉRDÉS

Modern krisztusok vívják Rómát,
Új pilátusok újra feszítenek.
Szöggel hasamban védelmezem
Beteg egykedvűségemet
Pogány hadak útja Kelettől
Mindörökre Nyugatra vitt.
Én, csak én ne lássam soha
A Cordillerák keresztjeit?

ARS POETICA HELYETT

Tudom – mit tudok
És most azért élek,
Megtudjam egyszer:
Mennyit is érek?
Ha elértem, mire vágyom:
Mit ér akkor minden álom?
S ha a cél elérhetetlen:
Mondd, a földön mit kerestem?

APA

Úgy él bennem,
Mint sebzett árnyék,
Gyerektipegés,
Szétszedett játék.
Nevető vállak
Völgyéből gyökerező
Sudár nyak
Nehéz simogatás
Vitriol-könnyekkel
Anonymussá
Csiszolt nyitott seb,
Öblös kiáltás
Lelkiismeretek
Szemétdombjából
Visszavágó jószándék,
Disznózsírba
Fojtott agyvelő
Apám
Napra nyíló virág,
Szív a sírban.

PERMANENS FORRADALOM

Maratként indultunk el,
És lettünk végül Danton.
Út nélkül rekedtünk meg
A célelőtti parton.
Éretlen jövő üvölt:
Indulj, tunya népség!
De mély az ár, mord a völgy,
S riaszt a sötétség.

IHLET

Olvasgattam Morgensternt
Kara vala hundusz
Ihletet merítettem
Kele dete szundusz
Polcra tettem Morgensternt
Zöki eki áj
S félbőrben is megvettem
Zülü kaffer báj

PARADOXIÁBAN

Te kedves dolgozószoba
Egy csokor haldoklik itt,
Illata átleng és vénít
Mint a kor.
Ha a szirmokon
Nincs sugár
Mily komor
A rózsza.
Ha kelyhében
Nincs vidám nemzőként
A zümmögő méhbogár
Meddő a virág.
Mégis, legüdébb színfolt
Sok barna könyv között.
Egyetlen élet,
Mely mellém költözött.
Hálám kísér utadon,
Mely a szemétkosárig
Tart.

MANDRILL-LEGENDA

Ósidőkben három hindu bölcs
Gondolatoktól kergetve eljutott
Oda, hol urak a mandrillok.
Elmondták mi űzte messze őket
S figyelt rájuk a majmok népe
Miközben a datolyát tépte.
„Veremben születtem, s feltörtem a trónig,
– Szólt Bing bólogatva –
Jó fejem van, de rossz a csapja:
Nem tudom fékezni a nyelvem
Gondolataimat elorozza más.
Egy utam van: az örök hallgatás!”
Ujját ajkára illesztve elnémul, mint a holt.
Bang torzan ránevet:
„Engem nagyobb baj fenyeget.
Mindenkit többre tartok önmagamnál
Fülembé súgták, miért tartják magukat nagyra.
Vagy fülemre nincs szükségem vagy magamra!”
S betapasztja fülét két kezével.
Bong a harmadik, felzokog:
„Én vagyok az igazán átkozott!
Látni akartam, amit más nem,
S eljutottam a bűnig
Bennem egy gyilkos ül itt.
Akire ránéztem fehérre sápadt
És félni kezdett a haláltól.
Nem akarok látni máttól!”
S szemére nyomva két kezét
Ül Bong örök vakon
Bang süketen és Bing hallgatagon.
A mandrillok nap-nap után így látva őket
Mancsukat szorították szemükre, fülükre,
És hallgattak pofájukra ütve.

A bölcsek elporladtak régen,
Ám a majmok sok-sok nemzedéke
Nem lát, nem hall, nem beszél.
Egykor az állat tanult a bölcstől,
Most állattól a bölcs tanul.
Bing, Bang, Bong: ki lett az úr?!

EMBERI HANG

Erőszak, zsákmány, extra gyomor
Legyilkolt csecsemők sora,
Heródessé tesz a nyomor:
Ez a borzalmak városa.

Nem érthető, ne tedd, ne mondd,
Nem a tiéd, ne menj oda!
Minden szabály üresen kong:
Ez a borzalmak városa.

Exklusiv parti, százezres belépő,
Ebből lesz „szegények java”...
Tetvektől nyüzsgő metrólépcső:
Ez a borzalmak városa.

„SULINETTEL” az egyház ellen –
Ehhez a tiszta ostoba,
De állampolgár lesz a gengszter:
Ez a borzalmak városa.

Nyílt antikrisztianus eszmék
Ára Rolls Roys és Toyota.
Hová tűnt az Istenszövetség?
Ez a borzalmak városa.

Ajánlás:

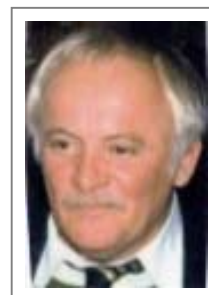
Nincs többé jelző nélküli érdek,
Elnyelték a sátáni érvek,
Vigyázz, készen áll SODOMA!
Nem felelt meg 7000 éve,
A nagy hetessel végre vége,
Egy kis Játék az előzménye,
S pusztul a borzalmak városa!

ADY KÉPE ELŐTT

Homlokod csodálom Mester
Nehéz kezedbe hajtott homlokod
A remegve tétoázó
Karcsú ceruzát
Tűzről ír
Rothadásról
Nem érti, kinek fájdalma nincs
Homlokod csodálom Mester
Homlokod hatalom
Sappho titka
A te titkod is
S az én titkom
Álmodunk megvetve
Dülledt szemekkel
Tágult pupillákkal
Mámorosan
A semmit ölelve szorosan
Zuhanunk a szirtről
A tengerbe, forradalomba
Ismeretlen szerelembe
Homlokod csodálom Mester
Fekete, mint a zongora
Mint a halál
Mint az élet
Mint a soha.

ISTEN ÉLTESSEN!

Balassi törökkel vívta meg harcát,
Petőfi gyűlölte a királyokat,
Az élet ment tovább,
Ady számlákkal küzdött,
József Attila az örülettel,
Kafka Margitnak nem volt kabátja
S elvitte a spanyolnátha –
Az élet ment tovább,
Halálgyárakkal kellett szembenézni,
Radnótit agyonlőtték,
Félelmében halt meg Váci Mihály –
Az élet ment tovább,
Elszakadtunk a költészettől,
Ki ér rá a morális flancra,
Betegség lett a köztársaság,
Védeni kell a kicsit a nagytól,
A családot felőrli a világ!

Három piros pont, két körte:
Büszkén hozza az unokád,
Számítógéppel játszik,
Érdekli koordináta és mátrix,
Az élet megy tovább,
Csak azt nem tudjuk sohase,
Kinek mennyi a rendelt ideje,
S rendelkezhet-e a rendelt idővel
Sértetlen szívvel, nyugodt fővel?
Az élet megy tovább...
Hatvan éves vagy, öcsém.
Négyszeres kóddal a szíveden
Nem engeded be, ami idegen.
Körülöttünk kihalt a család.
Egyszer én is búcsút veszek, testvér.
Az élet megy tovább –
De mégis tedd, mit Goethe tanácsol,
Állítsd meg a pillanatot bárhol,
Ha az az életeddel felér!
Ő mondta. Nem én.
S mikor az élet megáll:
Király vagy. Költő és király.

BÁBEL TORNYA

A legszebb mesét kutatom,
S ilyen mese van talán.
Épült hajdan egy kőtorony,
Rabszolgák másztak oldalán,
Cipelték a terméskövet,
Nőtt a gigászi mű orma,
Szakadt a szíjostor, szövet,
De csak épült Bábel tornya.
A rege szól... Nagyra épült,
Túlnőtt a kék fellegeken.
Sok-sok ember sírba szédül,
Ifjú öszül, anya terem,
Csecsemő nő, ferde nász áll,
Amíg készül a holt forma.
Völgye félholtakat táplál,
Ámde épül Bábel tornya.
És megőrült minden ember,
– Így szól tovább a vén mese –
Aki erőt arra termel,
Égi titkot érjen vele.
Mind úgy kezdett el beszélni,
Mintha társa bolond volna.
Tovább, tovább kell regélni,
Mert csak épült Bábel tornya.

Szívta a karcsú ifjakat,
Kik igában, mint a lovak,
Asszonyok jaját, láncokat,
A lesújtó korbácsokat
Szótlanul tűr a szolgahad
Uraitól megtiporva.
Az idő megy, a rab halad:
Tovább épült Babel tornya.

Emberezrek másznak rajta.
A hajcsár bögve nyílt szája
Azt mutatja: szolgafajta
Ősapáink garmadája.
Visszaütni a kínzóknak:
Emberekhez méltó torna!
Eszmét alkottak adónak,
Lassan épült Babel tornya.

Aztán?! Egyszer abbahagyták.
Szótlanul.(Más nyelvvel bírtak!)
Uraikat kikacagták,
Akik vak dühükben sírtak,
A toronyra nem néztek többé:
Emberré vált a rabszolga!
Így vált a mese legszebbé:
Félbemaradt Babel Tornya.

PANDORA

Testvérem volt, agyagösöm,
Soselátott ismerösöm,
Ő volt minden rokonságom,
Néha anyám, néha lányom.
Nem álmodtam: húszszáz éve
Minden görög így becázte:
– Pandora, istenek szobra –
S volt egy lezárt szelencéje.

Testvéremnek nem volt teste,
Vénusz mégis irigyelte
Lelke sem volt a golyhónak,
Mégis tetszett Apollónak.
Nem volt körülötte béke.
Forradalom volt a léte:
– Pandora, istenek szobra –
S volt egy lezárt szelencéje.

Zeus magának akarta,
Ám hatalma megtört rajta.
Gyanút fogott: szegről-végről
Félni kell a szelencétől!
Parancsot ad: hagyják szállni,
Menni, jönni – legyen bárki
– Pandora, istenek szobra –
A szelencét ki kell tárni!

És Pandora szelencéje
Zára nyílik. Ki a szélbe
Szórja tartalmát. A bánat,
Gond, betegség, öngyalázat,
Vád, gúny, irigység és bármi
Rosszat csak lehet találni:
– Pandora, istenek szobra –
Szabadon engedi szállni!

Felhők alatt, felhők felett,
Embercsorda, istensereg
Könyörgi a Földanyától:
„Védj meg minket a csapástól:”
„No, ha elég volt belőle,
– Kronos szól – térj meg a földre
Pandora, istenek szobra,
Szelencém bátor őrzője!”

Fedél csattan, zára kattan.
Lelkem Pandorától kaptam:
Együtt hálok minden éjjel
A másnapi reménységgel.
Ám reggelre ennek vége,
Reménytelen a lét léte,
Mint az istenek szobrának
Rosszkor zárult szelencéje.

IN MEMORIAM ZRÍNYI MIKLÓS

Húrok pengetése helyett néma sugár suhan.
Kezembe adtad a világodat, Uram!
Tegnapunk maszlag, jelenünk áphium:
Egész jövő létünk az epitáphium.
Zrínyi: villáma volt a magyar reménynek
Nem érdekelték a felsőbb engedélyek
Saját útirányát a kardja szabta ki,
S olyan világeszme, mely egyben nemzeti.

Húrok pengetése helyett kard kell és számvetés.
 Támaszd fel a Himnuszt – énekelni kevés.
 Kölcsey Zrínyiből nyert hite nagyszerű,
 Mester és tanítvány, mert igaz: gyönyörű!
 Ma nyafog polgári bértollnok: ő nem kel korán:
 Csak lefekszik bármikor bárkinek ostobán.
 Zrínyi tudta: a nép hajlíthatatlan és konok,
 De sosem mondta róluk: alkalmatlanok.
 Húrok pengetése helyett hódolj a Hadúrnak!
 Ne tartsd féken többé, mik szíveden dúlnak.
 Tizenháromszor negyedszázada példa a katonaköltő,
 Indulataira van szükség – gyáva emberöltő –,
 Mely kimerített dallamokon is átragyog:
 Ő akkor is győzött, mikor imádkozott.
 Nem nyúzta, hanem védve-vállalta a magyart,
 És akkor is győzött, amikor belehalt.

À LA VIRGINIA WOOLF

Mint napkeleti hajnalnak a fények
 Amely csöndes örömet varázsol
 Olyan könnyű volt neked az ének
 Boldog lettél a saját szobától
 Tudtad, nem jut ennyi sok-sok nőnek
 Akiket a kilenc múzsa pártol
 Elhulltak a beteg Brontë-hölgyek
 Démonerőket regénybe zárva
 Életnél jobbnak érezve a földet
 Meggyötört nagy Lagerlöf halála
 Ki betört paripaként hánykolódik
 Ám pontos alkotása mértéke-aránya
 A szivarzó George Sand titka kitudódik
 Asszony ő, és a Parnasszust akarja
 No lám, nadrágban a nő virtuóz is
 Kínlódsz: az érzés és az ész hatalma
 Egyformán volt kimérve az ősi párnak
 Sőt, egykor az a bizonyos alma
 Előbb jutott eszébe Évának...
 Rájöttél: Ádám soha meg nem bocsájta
 Hogy a tudást a nő jelölte iránynak
 Nem lehetsz világítótorony, a nő világa semmi
 Nem akarsz enni, sem tenni, sem lenni
 Kövekkel teli zsebekkel kell a folyóhoz menni

ECCE HOMO

A vég közel.
De te ne higgy nekem!
Az én józanságom ellen
Harcolj mindörökké...
Nem hiszem,
Hogy az ember megmenti
A harmadik bolygót.
Az élet csak a múlt marad.
Van isten: a Halálisten.
S megindítják a szavak
Ellenünk.
A lét már nem a miénk,
Létezünk csupán...
Semmiből bársonyt
Gondolok puhán –
És az utcán nincs rajtad ruha.
Varázslás a józanok szerelme:
Ezt a varázst mégse értsd soha!
A vég közel.
Az élet mértéke nem az ember
Az ember semminek sem mértéke
Már
Ezrek hullása sem pótolhatatlan
A harmadik háború
Áll
A homo sapiens szaporodik
De nem növekszik.
Az élet hárommilliárd
Bomlást takar.
Íme az ember:
Élni nem akar
Halni nem mer.

A FÁJDALOMHOZ

Könyörgök
Én, a hiú és gőgös ördög
Az önmagamba törődött
Minden életránc nevében
Könyörgök
Csak a fejem
Csak azt kíméld!
Ujjaimat csókolta sok férfiszáj:
Adom köszvénytalajnak.
Vagy itt van a máj:
Állítólag szellemdús és gunyoros,
De renyhe.

Mit szólnál egy kis sárgasághoz
Benne?
A gerincemet is kedveled fölöttébb.
Szerettem táncolni,
Átnevetni az estét,
S reggel
Nem jajongtam, hogy megint
Kísérleteztél a gerincemmel.
Túl sokat találkozunk mi ketten.
Ne hidd hát,
Nem tudom, mit cselekszem
Mikor felajánlom testem.
Csak a fejem kíméld.
Könyörgök
Én, a hiú és gőgös ördög
Csak a fejem!
Vesszen az öröm,
De maradjon
Az értelem.

ŐSZINTE LEVÉL

Hozzád mindig visszatérek.
Olyan társ vagy,
Aki nyugodtan szeret,
Állandó bizalommal,
Egyforma lelkiismerettel.
Én félek,
S el-elbolyongok
A végzet hatalmán,
És megkap bárki,
Aki többet látott,
Mint álmodtam én.
Ez nem költemény,
Nem illik hozzám
Forrás, napfény, tavasz.
Együgyűen vagyok ravasz:
Szeretem, ha sajnálsz,
S letagadom.
Ez a bajom:
Látszani vágyom,
De fény nélkül,
Mint doveri szikla:
Nem azért vonz, mert rátűz a nap.
Én hozzád mindig visszatérek,
De te vagy a rab.
Ezért szeretlek,
Akár megbékélsz,
Akár kitörni készülsz.

Tudom, öleltél mást – büntetésül,
Mert mindig visszatérek hozzád, ha elmaradsz.

MEDITÁCIÓ

Ismered a varázsigéket?
Mutamur – szóltak hajdanán,
S gólya lett a kalifából,
Bölcs bagolyból ifjú lány.
Mama – gagyog a csecsemő,
Míg feláll gyenge lábain.
Apám – szól az örök gyermek,
S a varázsló merengve int.
Kedvesem – kiált az ifjú,
S bárhová tart, partot ér.
Gyerme kem – suttog a tört agg,
S ráncos kezében kenyér.

Ismered a varázsigéket?
Kenyér és cirkusz – egykoron.
Ha intett Róma fejedelme, vértől siklott a porond.
Szerelem – szikrázik a költő
Tenyerében két betű.
Értelem – int a józan elme,
A Voltaire-természetű.
Hatalom – keskeny tekintettel
Súgja a nagy alkalom.
Akarom – szól a vágy, és ezzel
Valamennyit tagadom.

Ismered a varázsigéket?
Miatyánk – búgtak orgonák.
Máglyára lép Atahualpa,
A megtért rézbőr mond imát.
Művészet – rajong a sátán,
S lila holdfény énekel.
Tudomány – rögzít a sámán,
S hét mágikus útra kel.
Politika – dörög a hegy,
És a mocsár meglapul.
Háború – kattog a fegyver,
S mitsem számít alapul.

Ismered a varázsigéket?
Atombomba és úrhajó.
Vádlottá lesz Oppenheimer,
S ez Tellernek csudajó!
Ember – sikolt a lélek gyáván,
S fáradtan piheg a test.
Remény – topog a tudatküszöb,
De tudatosodni rest.

Élet – zúgja a hit-tenger,
Hol a hullám nem csitul.
Halál – tudja a büszke szív,
S szótlán a semmibe hull.

SZERENÁD

Álmodozott minden éjjel Hanna,
Tüzes csókról lángok karjain.
Szőke fiú hiába akarta,
Nevetett a gáláns párizsin.
Nem kellett sem komoly dán vagy angol,
S mit tudhat a néger vagy török?
Álma csak a spanyolnál csatangol,
Kinek ajkán a dal szép s örök.

„Ó, donna, donna, drága szép madonna!
Hadd fogjam meg az aranyos kezét...
Szívem csókért epekedő szomja
A számon ég, a számon ég, a számon ég!
Ó, donna, donna, drága szép madonna!
Hadd öleljem át karcsú derekát...
Ugye tudja, az remeg így, kit a
Vágy gyötör, a vágy tipor, a vágy, a vágy!”

A spanyol jött... Régen történt, régen.
Hanna ablakában gyertya gyúlt.
Ahogy kell, a Hold is süttött szépen,
Míg a csellón megremeg a húr.
Sombroeroját földre dobta hetykén,
Köpenye a leány vállain...
Szilaj dala régen vágyott kegyként
Úrrá lett a leány álmain.

„Ó, donna, donna, drága szép madonna!
Hadd fogjam meg az aranyos kezét...
Szívem csókért epekedő szomja
A számon ég, a számon ég, a számon ég!
Ó, donna, donna, drága szép madonna!
Hadd öleljem át karcsú derekát...
Ugye tudja, az remeg így, kit a
Vágy gyötör, a vágy tipor, a vágy, a vágy!”

Elmúlt az éj, elszállott az ének.
A spanyol ment, és Hanna maradt.
Szeme közé nevetett a svédnek –
Bárkinek, ki útjába akadt.
Párja most sincs. Nem dajkál csöppséget.
Múltja is emléknek szép csupán,
Hogy megengedte valaha az élet,
Így valljon a szernád sután:

„Ó, donna, donna, drága szép madonna!
Hadd fogjam meg az aranyos kezét...
Szívem csókért epekedő szomja
A számon ég, a számon ég, a számon ég!
Ó, donna, donna, drága szép madonna!
Hadd öleljem át karcsú derekát...
Ugye tudja, az remeg így, kit a
Vágy gyötör, a vágy tipor, a vágy, a vágy!”

VAKOK

Vak leány az úton
Nyomában férfiak
Vak leányt az úton
Vak várja, csupa vak

Elesik az úton
Nyomában férfiak
Odafönn a csúcson
Minden holt marad

Fölemeli karját
Nyomában férfiak
Könnyfátyollal hangján
Könyörgőn szól a vak

„Sötétség urai!
Visszahoztam testem!
Sötétség urai!
Mentsetek meg engem!”

Szél sóhajt a csúcson
Apja szól, a vak:
„Leány, ott az úton!
Lelked hol maradt?!”

„Porral hintem testem”
– Nyomában férfiak –
„Meghalt, kit szerettem,
A lelkem rög alatt.”

Forrás zúg a csúcson,
Anyja szól, a vak:
„Leányom, az úton!
Szépséged megmaradt?”

„Hollófürtjeimmel
Béleltem koporsót,
Ajkam ott nevetett
Még egyszer utolsót.”

Kényelmes sötétség
Álló idő csúcsa
Elzavarta a lányt
A végleges útra.

Teste gyúlt a lánynak,
De nem lett övé,
Válik férfivágyak
Örömeivé.

Vak leány az úton,
Karjában férfiak,
Vihar kél a csúcson,
Amikor felkacag.

Most vérszínű tó partján
Lombot hajt a szél,
S gyöngyöt sír a forrás,
Hol a tóba ér...

... Legendát hallgatva
Közöttük ballagok –
Nem látják a tájat
A mesélők, vakok.

45 ÉVES ÉRETTSÉGI TALÁLKOZÓ

Negyven volt az osztálylétszám,
Elfogytak már tizenhatra.
Tanár is csak egy maradt meg,
S „Oszi” felönt a garatra.
Látja nem működnek „mivé lettünk” tesztek,
Bátorítón játszi sorokat ereszt meg.
„Igyunk, fiúk a legnagyobb csodára:
CSODA, HOGY NEM KERÜLTÜNK A GULÁGRA!”

E szempontból újra szóra kapnak
Öregei a legvidámabb barakknak.
Számlálják kinek sérült teste-lelke,
Múlábát, vert agyát ki hogyan szerezte.
Kit tettek hason fekve temető sarkába...
Ötöt hajtottak el tartós rabmunkára.
„Igyunk, fiúk, a legnagyobb csodára:
CSODA, HOGY NEM KERÜLTÜNK A GULÁGRA!”

„Párttag voltam hetvenötben,
Nem negyvenben vagy ötvenben,
S mert Sztálint nem vállalom –
Páros lábbal rúgtak vissza,
Mikor jött az alkalom.
Köpök én az ilyen hazug világra!”
„Igyunk, fiúk, a legnagyobb csodára:
CSODA, HOGY NEM KERÜLTÜNK A GULÁGRA!”

„Én skizofrén orvos lettem,
Kit lehetett – megmentettem,
De kísértett Kevorkian varázsa...”

„Hagyd el, – esküdtem a jogra,
Húztak balra, löktek jobbra,
S én lettem a Halál fényes kaszája!”

„Igyunk, fiúk a legnagyobb csodára:
CSODA, HOGY NEM KERÜLTÜNK A GULÁGRA!”

„Segítség, fiúk, Tanár Úr rosszul van!”
Áll az osztály. „Oszi” féllábbal a sírban.
Rájuk nevet: „Megyek, de ti még maradtok.
Ha majd a fejfámra néhány szót faragtok –
Ne szóljon bővebben az itt elhangzottnál,
Éltünk, de féltünk, s a félelem aberrál...”

„Igyunk, fiúk, a legnagyobb csodára:
CSODA, HOGY NEM KERÜLTÜNK A GULÁGRA!”

A bankettnek vége. Az osztály néma.
Temetni kell. Intézkedni még ma.
Így múlik el a világ dicsősége...
Nem jut új gondolat senkinek eszébe.
Találkozóból is ez volt az utolsó...
A pohár is olyan, akár a koporsó...

„Igyunk, fiúk a legnagyobb csodára:
CSODA, HOGY NEM KERÜLTÜNK A GULÁGRA!”

A TEKNŐSBÉKA

Mikor Pompej romjait kiásták,
Egy kertiházban megmozdult valami.
Évezredes álmából ébredett
Egy teknősbéka.
Az egyetlen pompeji,
Aki túlélte a katasztrófát.
Megvizsgálták tudós-alaposan
És feltételezték: pontosan
Ő az a híres teknőc, akit
– Zénontól tudjuk ugyebár –
Nem érte utól gyors lábú Achilles!
Cáfolat nem volt, de kétkedés igen.
És később valóban kiderült,
A teknőc nem itáliai.
Csak ifjúkora a néhány száz év,
S voltaképp még időszámítás előtt
Hozták Rómába Hannibálék.
Nosza, becsbe került az antik jószág,
Lakhelyéhez csalta – öntudatlan –
Az egész kíváncsi Európát.

Míg unalomba süppedve ült,
 S nyelte a C-14 izotópot, mint a kávé,
 Tovább vizsgálták, s kiderült,
 Délről szereztek Hannibálék,
 Ahol teknőcünket istenként tisztelték,
 De eredetét már ők sem ismerték.
 Ezután csak frakkban, estélyiben
 Léphetett teknőcünk elé az idegen.
 Külön bunkerban őrizték, mikor
 Az atomra és torpedóra éhes Szigetország
 Fájó szívvel átadta egy svájci úrnak,
 Három szerelvény túróért és sajtért.
 Ő meg átadta lányának, Lulunak,
 Aki piros masnival díszítette,
 Aranyozott láncra fűzte,
 És sétált vele.
 A teknőc túrte.
 S mivel ismerte Berenikét, meg Kleopátrát,
 Műértő szemmel figyelte a svájci lánykát,
 Aki kérte:
 „Csak egyszer szólalj meg,
 Hálás leszek érte...!”
 S a teknőc, mit azelőtt sosem próbált,
 Megszólalt tiszta svájci nyelven.
 Nem kevésbé bölcset szólt, mint az Úr,
 Csak tömörebbre fogta az Igét:
 „Bármennyit élj, az sohasem elég!”
 S még aznap pihenni tért.
 Talán Bádenbe, talán a Genfi Tóba –
 Sajnos, hírét sem hallották azóta.

BAGOLY BALLADA

Első bagoly:
 Ba..ba..ba, ba..ba..ba,
 Baba.
 Milyen kellemes a dallama
 E névnek!
 Egy postáskisasszony keze
 Ezeregyéjbe lapoz.
 Mesét olvas a gyermekének.
 (Hát olvasni kell a meséket?)

Második bagoly:
 Bá..bá..bá, bá..bá..bá,
 Bátor.
 Egy barátom átúsztatta a tengert,
 A második újat csinált,
 A harmadik megitta,

A negyedik megfestette,
Az ötödik legyőzte a halált.
(És ki szeretett élni?)

Harmadik bagoly:
Be..be..be, be..be..be,
Beteg.
Fejében lüktetnek
Az erek.
Huhog az erdő, leng az utca,
Ijeszt az élet, akarom,
Hogy segítsetek!
(Nem vagyunk-e mindnyájan betegek?)

Negyedik bagoly:
Bo..bo..bo, bo..bo..bo,
Boldog.
Bahcsiszerájban élt egy szultán,
Rabja lett
Egy halott lánynak.
Őket hívják – Boldogtalan
Boldogságnak. –
(Van szebb neve a végtelen vágynak?)

Ötödik bagoly:
Bu..bu..bu, bu..bu..bu,
Buta.
Őrizkedj a butaságtól!
Bűn, börtön, bitófa inkább
Bárhol!
Éjjel láss, s aludj, ha felkél a nap.
Őrizkedj a butaságtól!
(Hogy felismered: tagadd!)

Csak álom volt, de szép,
Valld be, olvasó!
Jó lenne, ha szép lenne a szép
És jó lenne a jó.
Ha megszólalnának a baglyok
Legalább egyszer.
Ha lehajolnál önmagadhoz szeretettel!
Ha el tudnánk menni,
Ahogy jöttünk – árván!
Ha a szfinxnek titka lenne, s megtalálnánk!
A baglyok az állatkertben ülnek,
Vagy fényszemmel
Két szemet hunynak
Egy-egy neontranszparensen.
Tudják, hogy a szfinx mogorva bálvány.
A baglyok jelképek már.
Áruk forint vagy dollár.
Az erdőkből kivesztek...

Nem biztos, hogy valóban léteztek
Bölcsen szóló madarak.
Bagoly ballada
Még álomszárnyon
Is komolytalan álom.

SAHRIÁR

Magas hegyeken nyílik
A havasi gyopár,
Mély tengerekben
Élnek a rákok...
– Mesét mormol a vad
Sahriár,
Seherezádék, hallgassátok! –
Az élet az, amivé teszem.
Szívemen harapások
Nyomait viselem.
Lehet, hogy bosszúm nem igazságos,
De értelmem arra kötelez,
Hogy magamnak ne hazudjak.
Seherezádénak nincs szüksége rám.
Nekem
Ő az életem,
Mert én vagyok a megalázott,
S ő feledteti velem,
Hogy az ember
Nem hasonló semmi máshoz,
Csak önmagához.
Mesét mormol a vad
Sahriár,
Seherezádék, hallgassátok! –
Bennem a szépség meghalt régen.
Azon az üressé vált éjen,
Mikor rájöttem – a Másik
(Kit feledni nem tudok)
A szerelmet szerette,
S nem engem.
Ez az átok ül szívemben.
S hogy miért vágyok
Hallgatni az oroszlánok
Változását dzsinné?
Miért érdekel az ifrit,
Akit bezárt Salamon?
Nem tudom...

Szeretném egyszer érezni:
Ezer éj erősebb, mint egy.
Szeretném ismerni a reményt,
De vágyaim megőrizhetetlenek.
Mesélj tovább Seherezádé,
Magányos lettem nélküled.
S az élet képe a mesékben
Olyan, amilyen lehetne,
S voltaképpen sose volt.
Megfogant rajtam az átok:
Tisztán látok.
– Mesét mormol a vad
Sahriár,
Seherezádék, hallgassátok! –

A Másikat,
(Kit nem tudok feledni)
Megöltem.
Nem voltam magányos...
Senki sem hiányzott,
Bár üres volt az éj.
Jöttél, Seherezád,
Mesébe fúlt a vád...
Megtaláltalak,
S egyedül vagyok.
Létezésed által lettem
Magányos,
Azzal, hogy Más vagyok.
Magas hegyeken nyílik
A havasi gyopár,
Mély tengerekben
Élnek a rákok...
– Mesét mormol a vad
Sahriár,
Seherezádék, hallgassátok! –

TUDATKÜSZÖB

Nem kérek kegyelmet a mától.
Nem szakítlak el munkádtól,
Szobádtól.
De üzenem:
Az otthon lehet konyha,
Ahol megszokott érzések párja szaglik;
Lehet budoár,
Ahol eszméletlen gyönyörben
A királynő is megvonaglik;
Lehet pelenkák tárolója;

Gondolatok raktára;
Lehet nyugalom.
Az otthon objektív tény,
De polgári fogalom volt,
Mikor szerettem őt
Úgy, hogy belebetegedtem.
Megállhattam volna –
Nem tettem.
Anyám ápolt,
Járt velem körbe, körbe,
Süpped a szőnyeg,
Csuklik a láb,
– Menj tovább! –
Körbe, körbe,
Itt az ágy! Az ágy.
Rémítő-enyhítő áldás-átok.
Civilizáció fogantatik
És születik
Az én, az egyén, az Ego,
Az egzisztenciális emberszabású lény,
És pihen a szellem.

Tahitibe kell-e mennem
Gauguin,
Hogy elfelejtsem
A pasztörtejet,
Sonkástojaát,
Aszpikos szárnyast,
Rafinált hüllők kicsinált combjait,
Áraikat,
A megszerzésükre fordított időt,
S a tálaláskor lenyelt miliót?
Nem kérek kegyelmet a mától.
Mit várjak a túlkultúr szobáktól?
A gombnyomásra zsongó
Beethoventől?
Munkaórában mosolygó
Idegentől?
Nem kérek kegyelmet a mától.
Lázálmok, ti egyetlen szépek,
Feledtessétek
Az úrben röpködő kesztyűt,
A gépet!
A legyőzött gravitációt,
Megoldatlan operációt,
Kicserélhetetlen gyomromat,
Nyomortól iszákos ápolót,
Ki törtkrumplival tömi
A tömegbiztosítással
Tömegmatracra dobott
Átlagtestet,

Melynek csak egy élete van,
Egyetlen sorsa,
S véletlen halála, mely szükségszerű –
Egyszerű ez.
Nem számít, ki nem koldul kegyelmet.

Csak a semmi biztos.
Csak az igen erős.
Az igenhez újjá kell születnem
Egy nagyszerű halálban
A tagadásban!
Ha elküldesz:
Kívánom neked Európát,
Repülőgépek kényelmét,
Tengerek moráját,
Ágyban szuszogó biztonságot,
Piócafént tapadó csecsemőt,
Kiben folytatódik élősdifajunk,
Vetkőztető szemek százait,
Kiket nem enged vetkőzni
A monogám morál.
Meztelenséget,
Melyben nincs morál, de van fantázia...
Legyen tiéd a ma.
De ha elfogadtad,
Kinek lelke seb –
Minden veszély közt
Legveszélyesebb:
Társ lehetsz az énekemben
Csodálatos éhezések,
Zuhanások, ébredések,
Autóutak, ködök,
Kések,
Metszett ujjak,
Parázsos csókok,
Izzadt fatöncök,
Dunai sirályok, tengeri sirályok,
Ugye vártok?
Menjek, vagy jöttök?

NAPSUGARAK

Tanultam, és csak arra lettem figyelmes,
Az első napsugár a szobámba lépett.
Úgy jött, olyan halkán, mint egy illedelmes
Úr, ki háza helyett a szomszédba tévedt.

Néztem, hogy sétál át a szobán, a könyvön.
Idegen volt, hát tollamon hasraesett...
Belepirult nagyon, s talpraugrott rögtön,
Majd hízelegve kereste a kezemet.

Mire körülnéztem, megtelt velük szobám.
Egy álmosan ágált, más ténfergett titkon...
Csak bámultam rájuk bénultan és bután:
Én voltam már vendég és ők voltak itthon.

Az egyik elnyúlt lustán, lomha-kedvesen,
Átfeküdt a világűrön teljes hosszban.
Lábát asztalomra tette egyenesen...
„Mióta van úton – tűnődtem – s hány fokban

Ér hozzám?” Aztán elszégyelltem magamat.
Ők táncolnak nekem, vidítják a lelkem,
Örömdalra bírnak ezer madarat,
Csapongnak, játszanak kacajra telten,

Elfelejtetik velem a múltó pillanat
Rosszmájú fecsegését, méregzöld kedvét,
Kedvessé formálják szűrő szavamat,
Megmagyarázzák az egész lét értelmét!

S én, én, akivel annyi sok jót tettek:
Lélektelen nézem torzsalkodásukat,
Mosolygásukat, s a benne rejlő lelket,
Hidegen számítva útjukat, hosszukat.

Egy pillanatra arra támadt kedvem,
Hogy valami jót és szépet tegyek velük,
Hisz élökként élnek emlékezetemben,
Látom, hogy értem nyúl sugaras kis kezük...

Velük akartam szállni, kacagni rájuk,
Csak azt ne higgyék: lélektelen vagyok!
De mire vágyódva fordultam utánuk:
Eltűnt a Nap. – Bealkonyodott.

A TISZÁNÁL

Unottan cammog a délután nap,
A sokfodros tajték vállaimra csap.
Kellemes lustán lengni a vízen,
Hagyni a sodrást, hogy cél nélkül vigyen.

Alattam a Tisza ősi medre
Morgó vad árt hord ölén lihegve.
Halak uszonya súrolja a hátam,
Titkok iszonya áll halálraváltan

A remegő vízben. Egy bajuszos hal
Mellém simul. A nádashoz csal.
Talán egyik örök bús magzatja
Azoknak, akik Attilát siratva

Hullaként úsztak bögve összecsapó
Hullámok hátán... Keserves sirató!
A hármaskoporsót tízszer száz szolga
Halála halál-fonallá fonta.

Hallgatni róla azóta is törvény...
Hogy került ide ez az apró örvény?
No lám, egész a Szénás-szigetig értem!
Folyóm nagy mecénás, – észrevétlen

Hozott idáig ringató karján.
Talpra ugrottam a kis sziget partján.
Ráültem egy fa álmodó ágára,
Nevetve néztem a felhők táncára.

Amott rokokó dáma bókol kedvvel,
Mellette Hektor kutyám macskát hergel.
Gyermekepár követi a dühödt vizslát:
Így képzeltem egykor Jancsit és Juliskát.

Fölöttük lebeg, mint mesélő csoda
Luci nagymamám varródobozza.
Felborult a doboz, szétgurult a kincs,
A két kéz ott motoz, de látszatja nincs.

A V-alakú résen vörös gyöngyök hullnak
Szivárványául a lengő azúrnak.
Amint elmosódnak, bíborláng alatt
Elémóvakodik a vén alkonyat.
Hirtelen megérezem, hogy ég és föld között
Minden elbúcsúzott, alváshoz öltözött.
És hogy kényelmetlen hosszan ültem a fán!
Szóval, végképp véget ért a délután.

HERÜKTIHOR

Magas kockázat gondolni rátok
Itthon maradt népem, magyarok.
Bevallom, örült vagyok, s a vízen járok,
Az istenörömtől, mert nem disszidáltok,
Idekötoznek gének, hétvezérek:
Árpád, Előd, Ond, Kond, Tas, Huba, Töhötöm.
Ők bírták a bort. Kortársnépem: részeg,
Buzogány helyett sújtanak a kések,
Gyermekálmomat már csak röhögöm –
Vagy sírok talán? Fölöttem mogyoróbokor...
Itt hallottam először, hogy hazám: HERÜKTIHOR.

Elhullt a szó. Én a Muhi-pusztán születtem
Hol összeömlik a vad Hernád és a szelíd Sajó.
Sokáig csak két kutyanévnek hihettem
Azt a két kuvaszt nagyon szerettem...
A két folyó partját felveri a gaz, s legelőin a ló sovány.
Itt fognak el minden elszánt gyilkos, betörőt, tolvajt,
Itt Luca-napkor gödröt ásnak, s belesúgják a kívánt óhajt.
Csak a Földanyában hisz a nép. Itt – győztél Koppány!
Muhin tudják: minden vezér magáért rajtuk tipor
És ősi sámándobok dobogják pénteken: HERÜKTIHOR.

Kerestem nagyapámat magyarázatért. Meghalt.
Elfeledtem, hogy nagyanyámat nem élte túl.
Apám és családja sosem volt nyugdíjas. Meghalt
Egy család. Vagy kettő? Kétezer? Aki él: selejtbe fül.
Elment a java, bömböli Szabad Európa dátumokkal:
1919, huszonkilenc, negyvennégy, ötvenhat, hatvannyolc,
S elfog a düh: hisz te is megbuktál világeurópa-modell!
Ha semmit se ér ez az ősz ország, miért nem engeded el?
Miért kell magamat a mindenséggel mérnem?
Egy magyar költő írta ezt, s etalon mindenhol
Mint álomemberek emberi álma: HERÜKTIHOR.

HERnád – BÜKK – TIsza HORdái, pogányok közt király
Mert ki életét és véréát adja vezéreikért nyugodtan:
Azt nem győzi le interregnum, kivándorlás, viszály!
Quod erat demonstrandum, azaz bizonyítandó még:
Elpusztítható-e vagy örökkön-örökké él e nép
Történelmi szerződésektől fosztottan, megnyomorítottan...
Árpád, Előd, Ond, Kond, Tas, Huba, Töhötöm
Vérszerződést írtak, s volt itt özöntűz-vérözön
Párizssal egy szinten, a negyvennyolcadik földrajzi hosszon
Hazámban világakaratból állandósult a nyomor,
S gyermekek írják a porba vágyukat: HERÜKTIHOR.

ARMAGEDDON

Ne félj, én vagyok az Első és Utolsó
Készen áll a véghez a hét gyertyatartó
Akinek füle van, hallja meg a Lelket
Akik nem hallgatják, máris megfizetnek
Olvassák a Sátán dolgait, mélységét
A Gonosz hatalom csábító szépségét
Mert a Jót vigyázzák, őrzik hét pecséttel
A trombitászó is figyelmeztet hétszer
Tűzzel égő hegyek hullnak a tengerbe
Hajóhad harmada mindenütt elveszve
Nincs víz, mert örömtől keserűvé váltott
Nappal és éjszaka egyformára váltott

Abaddona könyvét János már megette
Hét mennydörgés hétszer örködik felette
Sohasem hittétek, és most mégis itt van
Nagy a tülekedés a sok egérlyukban
Odabújik polgár, koldus és királynő
Noha szent a Kába, most mégis botránykő
Mert megszült az Asszony, a napba öltözött
Fia vasvesszővel int országok fölött
Ím, itt van számunkra az Időnek fele
Senkit sem kímél a Sátán vasvesszeje.
És feljön a vízből hétfejű vadállat
Ereje miatt jár számára csodálat
De legyőzték, s akkor újabb jött helyette
Elődje szolgálait sorra megölette
És még hatan jöttek világsújtó bajnak
Boldogok a szentek, kik az Úrban halnak
Mert remeg az ideg, a jó szív meggyávul
A vér sem kering már, csak itt-ott aláhull
Úr, Uruk, Ninive, párdúcos Babilon
Bárány ellen törnek vízen és szárazon
Skarlátba öltözik a végső királynő
Kézében van a jó és a rossz jövőndő
Első feltámadás hamis prófétával
Második ítélet a Tűznek távával
Jöjj és lásd a jövőt, mitől agyad borzad:
A tenger fövénye indul harcra holnap.
János, kinek Titka a jövőbelátás
Apokalipszise egy szörnyű kiáltás
Nem vehetsz belőle, nem is adhatsz hozzá
Ezeréveken át nőtt jóskolosszussá
Élő maradt műve, nem elcsépelt holt szó,
Mert AZ elé térdelt, ki Első s Utolsó.